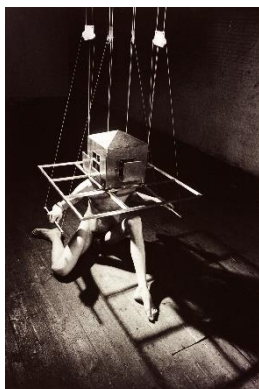

Het moet gezegd worden: een architectuurcafé zonder publiek is als chocolademelk zonder slagroom. Daarom duurde het even voordat de dynamiek tussen Elisabeth van den Hoogen, de vaste moderator van het event en fotograaf [Jeroen Musch](#) juist was afgesteld. Na de introductie van Musch, die als binnenhuisarchitect aan de Rietveldacademie zijn carrière begon en voor zijn eindopdracht een foto van een man in huis als eindproduct presenteerde, nam de avond een vlucht via Japan, vecht- en schilderkunst om via kinderen en stadsgezichten te eindigen in een wonderlijk weiland met gecamoufleerde vliegtuighangars.

De bijzondere foto die de wereld overging en de kickstart van Musch zijn carrière inleidde.

Jeroen vertelt graag over de bijzondere samenwerking met Adriaan Geuze (West 8), wiens carrière parallel loopt aan de zijne. Hij leerde veel van Geuze en omgekeerd zal de manier waarop Musch zijn onderwerpen benadert invloed hebben gehad op de stedelijke landschappen van zijn vriend. Met en voor hem maakte hij tentoonstellingen, vaktijdschriften en jaarboeken, waardoor zijn naam gevestigd werd. In deze fase zijn de foto's ongepolijst, bijna ruw met gezichten als landschappen en luchtbeelden van het rauwe landschap. Zijn lievelingsfoto is er een van Almere Buiten. Dit is Nederland: land van modder en zand en als je lijnen trekt in het zand kun je daaroverheen weer nieuwe lijnen trekken en nieuw plan maken voor het land.

Almere Buiten.

Van grote betekenis is voor Musch het door hem getypeerde 'aanhaakmoment'. Het punt waarop de beschouwer door de foto wordt gegrepen. Niet te definiëren, maar zonder dat is een foto niet geslaagd. De onbevangenheid van de kinderen die van Borneo-brug af springen is daar exemplarisch voor: op de drempel naar volwassenheid en volkomen vrij. Net als de min of meer spontane figuratie van drie kids die voor de 'Sfinxen' in Huizen (Neutelings Riedijk) uit het water opdoemen, waardoor de foto een magische lading krijgt. Ook bij de opdracht om de Pontsteiger in Amsterdam vast te leggen in relatie tot de omgeving weet Musch dat het wachten is op het juiste moment, het voorbij varen van een sloepje, waardoor de foto spanning krijgt vergelijkbaar met 17^e eeuwse schilderkunst. De verbinding met beeldende kunst lijkt een opvallende rode draad in zijn werk. Niet alleen werkt hij in opdracht van

landschapskunstenaar Anouk Vogel, maar ook textielkunstenaar en activiste Claudy Jongstra behoort tot een van zijn favoriete opdrachtgevers. De keuze voor de standpunten op de locaties waarop Woven Skin is vastgelegd maakt duidelijk wat ruimte met een kunstinstallatie doet en hoe belangrijk de rol van de fotograaf daarbij is. Musch is een ras verteller en legt moeiteloos verbanden tussen de kleuren van Hockney, Goya en Kiefer en zijn foto's. En natuurlijk zijn er bijzondere architectuurfoto's: met gearrangeerde schaduwpartijen ("ik wist dat het zonlicht om half vier zou binnen vallen") tot en met voorbij gaande wandelaars. Leren kijken en zien is essentieel en onontkoombaar voor een fotograaf maar ook voor de beschouwer.

Tot slot de vaste rubriek:

Jeroen Musch leest 'hoge school'. De Huid van Curzio Malaparte, luistert vandaag de dag het liefst naar Jessye Norman die 'Remember me' zingt van Purcell. Het architectuurtalent herkent hij in Max Hart Nibbrig.

Elisabeth sluit het café om 21.00 uur.

Een tentoonstelling van Jeroen Musch is tot 10 december te zien bij BAC, Borneo Architectuur Centrum, Amsterdam

Odette Breijinck